

LI ČAJLD UBEĐIVAČ

Sa engleskog prevela

Marija Pavićević

**Čarobna
knjiga**

Za Džejn i ptice močvarice

DŽEK RIČER: Biografija

Ime: Džek Ričer (nema srednjeg imena)

Nacionalnost: SAD

Visina: 1,95 m

Težina: 100–113 kg

Obim grudi: 127 cm

Odeća: kaput 3 XL, dužina unutrašnje strane nogavice 95 cm

Obrazovanje: škole u okviru američkih vojnih baza u Evropi i na Dalekom istoku; Vojna akademija *Vest Point*

Radno iskustvo: 13 godina u vojnoj policiji SAD; degradiran iz čina majora u čin kapetana 1990. godine, otpušten iz službe sa činom majora 1997. godine

Odlikovanja*:

Najviši red: Srebrna zvezda, Orden za revnosnu službu, Legija za zasluge

Srednji red: Orden za vojničke zasluge, Bronzana zvezda, Purpurno srce

Najniži red: Nebitna odlikovanja

Majka: Žozefin Mutje Ričer, rođena 1930. godine u Francuskoj, preminula 1990. godine

Otac: profesionalni američki marinac, služio u Koreji i Vijetnamu

Brat: Džo (1958–1997); pet godina u američkoj Vojnoobaveštajnoj službi, potom Ministarstvo finansija

Poslednja adresa: nepoznata

Ne poseduje: vozačku dozvolu; zdravstveno i penziono osiguranje; poreske obaveze; izdržavana lica

* Odlikovanja su navedena prema redosledu ređanja na grudima uniforme. (Prim. ur.)

JEDAN

Policajac je izašao iz auta tačno četiri minuta pre nego što je pogođen. Kretao se kao da zna šta ga čeka. Gurnuo je vrata koja su se teško otvarala zbog krute šarke, polako se okrenuo na sedištu od izlizane veštačke kože i spustio oba stopala na put. Zatim se uhvatio obema rukama za okvir vrata i, odignuvši se snažno, izašao. Zastao je na sekund da udahne hladan, čist vazduh i onda se okrenuo i zatvorio vrata. Stajao je nepomično još sekund. Potom je zakoračio napred i naslonio se na bočnu stranu haube pored fara.

Bio je to ševrolet kapris. Starosti sedam godina, crn, bez policijskih oznaka. Međutim, imao je tri radio-antene i obične hromirane felne. Većina policajaca sa kojima porazgovaraš kune se da je kapris najbolje policijsko vozilo ikada napravljeno. Činilo se da bi se ovaj tip složio sa njima. Izgledao je kao policajac u civilu sa podužim stažom koji je imao čitav vozni park na raspolaganju. A prastarog ševića kao da vozi zato što to želi. Kao da ga ne zanimaju novi modeli forda. Po njegovom držanju sam zaključio da je to tvrdoglav, staromodan tip. Bio je to stamen čovek širokih pleća u jednostavnom crnom odelu od neke vrste debele vune. Visok ali poguren. Matorac. Okrenuo je glavu, pogledao duž puta, prvo prema severu a onda i prema jugu, i izvio debeli vrat da baci pogled i preko ramena, prema kapiji koledža. Stajao je tridesetak metara od mene.

Sama kapija koledža bila je poput onih na ulazu u dvorce. Dva visoka stuba od cigle uzdizala su se na rubu prostranog i održavanog travnjaka iza trotoara. Stubove je povezivala visoka dvokrilna kapija od kovanog gvožđa, čije su šipke bile isavijane, izuvijane i uobličene u lepe šare. Bila je crna i sjajna. Kao da je nedavno prefarbana. Verovatno je prefarbaju pretkraj svake zime. Nije bila postavljena iz bezbednosnih razloga. Ko god je hteo da je zaobiđe mogao je da se proveze pravo

preko travnjaka. Uglavnom, bila je širom otvorena. Iza nje se nalazila prilazna staza sa po jednim nizom gvozdениh stubića u visini kolena, koji su se protezali dva i po metra duž staze. Oba krila kapije, onako širom otvorene, bila su zašipljena sa strane. Ta prilazna staza je vodila do niza zgrada od nepеčene cigle, stotinak metara od kapije. Nad njihovim strmim krovovima obraslim mahovinom nadvijale su se krošnje. Put je bio obrubljen drvećem. Kao i trotoar. Bilo ga je posvuda. Tek što je počelo da lista. Lišće je bilo sićušno, uvijeno i jarkozeleno. Za šest meseci biće krupno, crveno i zlatasto, i fotografi će se sjatiti odasvuda da ga slikaju za koledžsku brošuru.

Dvadeset metara iza policajca, njegovog auta i kapije, sa druge strane puta, stajao je parkiran jedan pikap. Tik uz ivičnjak. Bio je okrenut prema meni, na udaljenosti od oko pedeset metara. Nekako se nije uklapao u okolinu. Crvene, već izbledele boje, ispred prednjeg branika imao je veliku mat crnu zaštitnu šipku. Videlo se da je više puta ulublјivana i ispravљjana. U kabini su bila dva čoveka. Mladi, visoki, uredno ošišani, plavokosi. Samo su sedeli potpuno mirno i pilјili ispred sebe, ni u šta konkretno. Nisu posmatrali policajca. A ni mene.

Spremao sam se da pođem na jug. Imao sam neupadљliv braon kombi i parkirao sam ga ispred muzičke prodavnice. Ta radnja je nalikovala mestima kakva se obično i nalaze blizu kapije skoro svakog koledža. Na trotoaru ispred nje bile su police sa polovnim muzičkim diskovima, a u izlozima iza njih posteri sa reklamama bendova za koje niko nije čuo. Zadnja vrata kombija ostavio sam otvorena. Unutra su bile naslagane kutije. U rukama sam držao svežanj papira. Nosio sam kaput zato što je to aprіlsko jutro bilo hladno. Kao i rukavice, jer su spojnice bile deformisane na mestima gde su kutije bile otvorene. A pištolј sam nosio zato što imam taj običaj. Zaglavio sam ga za poјas, na leđima, ispod kaputa. Bio je to kolt anakonda, ogroman revolver od nerđajućeg čelika za .44 magnum, dužine trideset četiri centimetra i težine skoro dva kilograma. Nije mi to omіљeno oružje. Grubo je, teško i hladno, i osećam ga sve vreme.

Zastao sam nasred trotoara i podigao pogled sa onih papira kad sam čuo paljenje motora pikapa u dalјini. Nije nikud krenuo. Ostao je tamo gde je i bio, u praznom hodu. Beli oblak izduvnih gasova kovitlao se oko

zadnjih točkova. Bilo je hladno tog ranog jutra i ulica je bila pusta. Stao sam iza svog kombija i pogledao niz bočnu stranu muzičke prodavnice prema zgradama koledža. I ispred jedne ugledao sam crni linkoln. Pored njega su stajala neka dva tipa. Jeste da sam bio udaljen stotinak metara, ali nijedan od njih mi nije izgledao kao vozač limuzine. Jednu limuzinu nikad ne voze dva vozača i to nikad nisu mladi i krupni ljudi koji su napeti i na oprezu. Iz aviona se videlo da su ta dvojica telohranitelji.

Zgrada ispred koje je linkoln čekao izgledala je kao manji studentski dom. Na njegovim velikim drvenim vratima bila su ispisana grčka slova. Dok sam ih posmatrao, velika vrata su se otvorila i iz doma je izašao jedan mršav momak. Ličio je na studenta. Imao je dugu i neurednu kosu i bio je obučen kao beskućnik, ali nosio je torbu od sjajne, skupocene kože. Jedan telohranitelj je ostao da osmatra okolinu, dok je drugi otvorio vrata auta, pa je mršavi momak ubacio torbu na zadnje sedište i seo pored nje povukavši vrata za sobom. Sa razdaljine od sto metara čuo sam kako se tiho i prigušeno zatvaraju. Telohranitelji su se osvrnuli da pogledaju unaokolo još sekund, a onda su obojica sela napred i trenutak kasnije auto je krenuo. Na rastojanju od tridesetak metara za njim je polako išlo vozilo koledžskog obezbeđenja, mada ne baš kao da ih prati već kao da se slučajno zadesilo da prolazi tuda. U njemu su bila dva čuvara. Sedeli su pogureno i činilo se da se dosađuju i da ne znaju kuda bi.

Skinuo sam rukavice i ostavio ih u zadnjem delu kombija. Izašao sam na put, odakle sam imao bolji pogled. Video sam kako linkoln ide prilaznom stazom umerenom brzinom. Bio je crn, sjajan i besprekoran. Imao je mnogo hroma na sebi. I mnogo voska. Radnici obezbeđenja su bili daleko iza njega. Zastao je kod kapije koja je služila kao ukras, skrenuo levo i pošao ka jugu, prema crnom policijskom kaprisu. Prema meni.

Ono što je usledilo trajalo je osam sekundi, ali činilo se da je prošao samo treptaj oka.

Izbledeli crveni pikap je krenuo sa ivičnjaka, dvadesetak metara iza policijskog auta. Naglo je ubrzao. Sustigao je linkoln i pretekao ga, našavši se u ravni sa policijskim kaprisom. Na samo trideset centimetara od policajčevih kolena. Zatim je ponovo ubrzao i stao malo ispred, a

onda je vozač snažno okrenuo volan i ivica prednje zaštitne šipke se zarila pravo u linkolnov prednji blatobran. Vozač pikapa je čvrsto držao volan, snažno pritiskajući nogom papučicu, i izgurao linkoln s puta na bankinu. Točkovi su počupali travu, a linkoln je naglo usporio i čiono se zakucalo u drvo. Začuo se snažan prasak lomljenja i kidanja metala i prskanja stakla fara i podigao se veliki oblak pare, a sitno zeleno lišće se zatreslo i glasno zašuštalo u to mirno jutro bez vetra.

Utom su ona dvojica iz pikapa izašla i počela da pucaju. Imali su crne automatske pištolje iz kojih su meci zasuli linkoln. Buka je bila zaglušujuća i video sam lučne putanje čaura dok su padale po asfaltu kao kiša. Onda su prišli vratima linkolna i otvorili ih. Jedan se zavukao u zadnji deo i počeo da izvlači mršavog klinca napolje. Drugi je i dalje pucao kroz prednji deo. Zatim je zavukao levu ruku u džep i izvadio nekakvu ručnu bombu. Ubacio ju je u linkoln, snažno zatvorio vrata, povukao ortaka i klinca za ramena da ih zaštititi i gurnuo ih u čučeci položaj. Iz linkolna se prolomila gromoglasna eksplozija. Svih šest prozora se rasprсло u paramparčad. Ja sam bio udaljen više od dvadeset metara od mesta događaja i osetio sam potres u kostima. Komadići stakla su se razleteli na sve strane. Pravili su male duge na suncu leteći kroz vazduh. Tip koji je bacio bombu tad je brzo ustao i otrčao do suvozačevog sedišta pikapa, a drugi je zgrabio malog za lakat, ugurao ga u kabinu i upao odmah za njim. Vrata su se zatvorila uz tresak i video sam da je mali uglavljen između njih na srednjem sedištu. Video sam užasnutost na njegovom licu. Prebledeo je od šoka i kroz prljavo vetrobransko staklo primetio sam da mu se usta otvaraju u nemi krik. Video sam da vozač prebacuje u brzinu i čuo brundanje motora i škripu guma, a onda je pikap poleteo pravo ka meni.

Bila je to tojota. Video sam ono TOYOTA na rešetki iza zaštitne šipke. Imao je visoko vešanje i jasno se video veliki crni diferencijal sa prednje strane. Bio je veličine fudbalske lopte. Pogon na četiri točka. Velike, debele gume. Ulubljenja, izbledela farba, a izgleda da nije ni opran otkad je izašao iz fabrike. Išao je pravo na mene.

Imao sam manje od sekunde da smislim šta ću.

Zadigao sam donji deo kaputa i izvukao kolt. Precizno sam naciljao i pucao jednom u rešetku tojote. Veliki pištolj je sevnuo i zaurlao

trgnuvši se u mojoj šaci. Ogromni .44 metak je razneo hladnjak. Ponovo sam opalio gađajući u prednju levu gumu. Ispumpala se spektakularno eksplozivajući i crni delići se raspršile na sve strane. Ostaci raznetih šara šibali su kroz vazduh. Pikap se zaneo i zaustavio tako da je vozačeva strana bila okrenuta prema meni. Na oko deset metara. Brzo sam se sagnuo iza svog kombija, zatvorio zadnja vrata, popeo se na trotoar i pucao u zadnju levu gumu. Ishod je bio isti. Gume je bilo posvuda. Pikap je kljoknuo na levi rub školjke pod velikim nagibom. Vozač je otvorio vrata i skoro ispao na asfalt, grčevito se pridigavši na jedno koleno. Držao je pištolj u pogrešnoj ruci. Grozničavo ga je prebacio u drugu, a ja sam sačekao dok nisam bio prilično siguran da će ga uperiti u mene. Levom šakom sam pridržao desnu podlakticu zbog ona dva kilograma kolta i, pažljivo naciljavši u središte mete, povukao obarač onako kako su me naučili još davno. Učinilo se da su grudi tog tipa eksplozivirale pretvorivši se u ogroman oblak krvi. Mršavi momak se ukočio u kabini. Samo je piljio od šoka i prestravljenosti. Međutim, drugi tip je izašao i, obišavši haubu, došunjao se do mene. I taj pištolj se pripremao da me nacilja. Okrenuo sam se nalevo, zastao na delić sekunde i opet podupro podlakticu. Naciljao u njegove grudi. Opalio. Sa istim ishodom. Pao je na leđa iza blatobrana u oblaku crvene pare.

Tad se i onaj mali mršavi uzvrpoljio u kabini. Potrčao sam ka njemu i izvukao ga pravo preko tela prvog tipa. Vukao sam ga za sobom trčeći ka svom kombiju. On se oduzeo od šoka i zburjenosti. Ugurao sam ga na suvozačevo sedište, zalupio vrata za njim i brzo se okrenuvši požurio prema vozačevom sedištu. Krajičkom oka sam opazio da je na mene krenuo treći tip. Zavukao je ruku u jaknu. Neki visok, krupan lik. U crnoj odeći. Oslonio sam podlakticu na slobodnu šaku, ispalio hitac i video veliki crveni prasak u njegovim grudima upravo u istom deliću sekunde kad sam shvatio da je to onaj matori pajkan iz kaprisa i da je zavukao ruku u džep da bi izvadio značku. Značka je podsećala na mali zlatni štitić izlizadoj kožnoj futroli. Izletela mu je iz ruke premećući se kroz vazduh i tresnula o ivičnjak tačno ispred mog kombija.

Vreme je stalo.

Zurio sam u policajca. Ležao je na leđima u odvodnom kanalu duž ivičnjaka. Čitav grudni koš mu je bio krvav. Krv je bila svuda po njemu.

Nije bilo pumpanja niti isticanja. Ni traga od otkucaja srca. Imao je veliku rupu nepravilnih ivica na košulji. Ležao je potpuno nepomično. Glava mu je bila okrenuta, obraz priljubljen uz asfalt. Ruke su mu bile raširene i primetio sam blede vene na njegovim rukama. Bio sam svestan crne boje puta i žive, zelene nijanse trave i jarkog plavetnila neba. Čuo sam šapat povetarca kroz mlado lišće jače nego pucnje koji su mi još odzvanjali u ušima. Video sam kako mršavi klinac pilji kroz vetrobransko staklo u oborenog policajca, a onda u mene. Video sam kako vozilo koledžskog obezbeđenja izlazi kroz kapiju i skreće levo. Kretalo se sporije nego što bi trebalo. Ispaljeno je desetine hitaca. Možda su brinuli gde njihova nadležnost počinje, a gde se završava. Možda su se samo uplašili. Video sam im bledorumena lica iza njihovog vetrobrana. Bili su okrenuti u mom pravcu. Vozili su brzinom od oko dvadeset pet kilometara na sat. Mileli su pravo prema meni. Pogledao sam na tren zlatnu značku u odvodnom kanalu. Metal se izlizao od upotrebe tokom radnog veka. Pogledao sam i svoj kombi. Stajao sam potpuno mirno. Jednu stvar sam odavno naučio: veoma je lako ubiti čoveka, ali ne postoji nijedan način da se ispaljeni metak vrati u cev.

Čuo sam kako vozilo obezbeđenja polako ide ka meni i kako mu gume krckaju po asfaltu. Ništa se drugo nije čulo. Zatim je vreme nastavilo da teče i glas u mojoj glavi je povikao *kreći, kreći, kreći*, pa sam ga poslušao. Brzo sam ušao u kombi, bacio pištolj na srednje sedište, startovao motor i toliko silovito skrenuo da smo se nekoliko trenutaka vozili na dva točka. Mršavi momak se zbog gubitka ravnoteže razleteo svuda po kabini. Ispravio sam kombi i, nagazivši gas, pojurio ka jugu. Retrovizor mi je pružao ograničenu preglednost, ali video sam da su koledžski policajci uključili rotaciju na krovnoj šipci i da su se stuštili za mnom. Momak je sedeo pored mene ne progovarajući. Usta su mu bila otvorena. Usredsredio se na to da ostane na svom sedištu. Ja sam se pak usredsredio na to da ubrzam što više. Srećom, nije bilo gužve u saobraćaju. Bilo je to rano jutro u pospanom gradiću Nove Engleske. Napregao sam kombi do sto petnaest kilometara na sat. Stezao sam volan toliko snažno da su mi zglobovi pobeledi i samo sam piljio u put pred sobom, kao da nisam želeo da vidim šta je iza mene.

„Koliko su daleko?“, pitao sam malog.

Nije mi odgovorio. Sav je obamro od šoka. Šćućurivši se na svom sedištu, udaljio se od mene što je više mogao. Piljio je u krov. Desnom rukom se čvrsto držao za vrata. Bleda koža, dugi prsti.

„Koliko su daleko?“, ponovo sam pitao. Motor je glasno brundao.

„Ubio si policajca“, rekao je. „Onaj matori je bio policajac.“

„Znam.“

„Ubio si ga.“

„Nisam namerno“, odvratio sam. „Koliko su daleko ovi drugi?“

„Samo je hteo da ti pokaže značku.“

„Koliko daleko su ovi drugi?“

Promeškoltio se i okrenuo, malo pognuvši glavu da bi lepo video kroz zadnje prozorčice.

„Trideset metara“, odgovorio je. Zvučao je neodređeno i uplašeno.

„Baš su blizu. Jedan se provukao kroz prozor i drži pištolj.“

Upravo u tom trenutku čuo sam pucanj iz oružja sa kratkom cevi, koji je nadglasao buku motora i škripanje guma. Uzeo sam kolt sa sedišta pored sebe. I odmah ga spustio. Bio je prazan. Već sam ispalio svih šest metaka. Jedan u hladnjak, dva u gume, dva u tipove. I jedan u policajca.

„Pregradak za rukavice“, kazao sam.

„Trebalo da staneš i da im objasniš“, rekao je. „Samo si hteo da mi pomogneš. Nije bilo namerno.“ Nije gledao u mene. Zurio je kroz zadnje prozore.

„Ubio sam policajca“, kazao sam. Trudio sam se da u mom glasu nema osećanja. „Oni znaju samo to. Njih drugo ne zanima. Neće ih zanimati ni kako ni zašto.“

Mali ništa nije rekao.

„Pregradak za rukavice“, ponovio sam.

Ponovo se okrenuo napred i nespretno otvorio vratanica. Unutra se nalazila još jedna anakonda. Potpuno ista. Od sjajnog nerđajućeg čelika, napunjena. Uzeo sam je od malog. Otvorio sam prozor dokraja. Hladan vazduh je nagrnuo unutra kao vihor. Sa sobom je doneo i odjek pucnjave iz pištolja iza nas. Napadač je pucao brzo i u jednakim razmacima.

„Sranje“, izletelo mi je.

Mali nije ništa rekao. Pucnji velike razorne moći su se nizali, neki glasni, neki prigušeni. *Kako li me nisu pogodili?*

„Sagni se na pod”, rekao sam mu.

Nakrenuo sam se, te mi se levo rame čvrsto priljubilo uz okvir vrata. Ispružio sam desnu ruku i novi pištolj se našao van prozora, uperen unazad. Opalio sam jednom, a mali me je prestravljeno pogledao, kliznuo napred i čučnuo u prostor između svog sedišta i instrument-table, obavivši glavu rukama. Sekund kasnije, zadnji prozor se razleteo na komade, tri metra iza mesta na kome mu je do maločas bila glava.

„Sranje”, opet mi je izletelo. Nastavio sam da vozim ivicom puta da bih imao bolji ugao. Ponovo sam pucao iza nas.

„Moraš da osmatraš”, rekao sam. „Ali ostani sakriven koliko god možeš.”

Mali se nije pomakao.

„Podigni se”, kazao sam. „*Odmah*. Moraš da osmatraš.”

Malo se podigao i okrenuo dok mu glava nije bila dovoljno visoko da vidi pozadi. Video sam kako mu je došlo do mozga da je zadnji prozor razbijen. Video sam da je shvatio da mu je glava do maločas bila u toj ravni.

„Usporiću malo”, rekao sam. „Skrenuću ka ivičnjaku da bi se približili i pretekli me.”

„Nemoj to da radiš”, kazao je mali. „Još uvek ovo možeš da završiš kako treba.”

Nisam se obazreo na njegove reči. Usporio sam do otprilike osamdeset kilometara na sat, skrenuo malo udesno, a koledžsko vozilo je instinktivno pošlo ulevo da bi me stiglo s boka. Ispalio sam preostala tri metka i njihovo vetrobransko staklo se razlete u paramparčad. Proklizali su duž asfalta kao da je vozač pogođen ili da se probušila guma. Zarili su se prednjim krajem u bankinu na suprotnoj strani i, proletevši kroz leju zasadenog žbunja, nestali iz vidokruga. Bacio sam ispražnjen pištolj na sedište pored sebe, zatvorio prozor i dao gas do daske. Mali nije ništa rekao. Samo je piljio u zadnji deo kombija. Vazduh je sablasno cijukao kroz razbijen prozor.

„Dobro”, rekoh. Ostao sam bez daha. „Sad možemo da krenemo.”

Mali se okrenuo prema meni.

„Jesi li poludeo?“, upitao je.

„Znaš li šta se dešava sa ljudima koji ubiju policajca?“, odvratio sam.

Na to nije imao odgovor. Vozili smo se ćutke još celih tridesetak sekundi, još oko osamsto metara, samo trepćući, ubrzano dišući i zureći pravo pred sebe kroz vetrobran kao da smo omađijani. U kombiju je zaudaralo na barut.

„Nisam namerno“, rekao sam. „Ne mogu da ga oživim. Zato ne razmišljaj više o tome.“

„Ko si ti?“, pitao je.

„Ko si ti?“, odvratio sam pitanjem.

Zaćutao je. Teško je disao. Pogledao sam u retrovizor. Iza nas više nije bilo nikoga. Kao ni ispred nas. Bili smo daleko, na periferiji grada. Desetak minuta od petlje auto-puta u obliku deteline.

„Ja sam meta“, rekao je. „Za otmicu.“

Čudan izbor reči.

„Pokušali su da me otmu“, kazao je.

„Misliš?“

Klimnuo je glavom. „Nije ovo prvi put.“

„Zašto?“

„Zbog novca“, odvratio je mali. „Zbog čega drugog?“

„Imaš para?“

„Ima moj otac.“

„Ko je on?“

„Sasvim običan čovek.“

„Ali bogat čovek“, kazao sam.

„Bavi se uvozom ćilima.“

„Ćilima?“, rekoh. „Misliš, tepiha?“

„Orijentalnih ćilima.“

„I čovek može da se obogati uvozom orijentalnih ćilima?“

„Veoma“, odvratio je momak.

„Imaš li ti ime?“

„Imam. Zovem se Ričard“, odgovorio je. „Ričard Bek.“

Ponovo sam pogledao u retrovizor. Na putu iza nas i dalje nije bilo nikoga. Kao ni ispred nas. Malo sam usporio i lepo upravio kombi kako bismo se kretali sredinom naše trake, trudeći se pritom da vozim normalno.

„Ko su bili oni tipovi?“, upitao sam.

Ričard Bek zavrte glavom. „Pojma nemam.“

„Znali su gde ćeš da budeš. I kada.“

„Pošao sam kući za majčin rođendan. To je sutra.“

„Ko bi to još mogao da zna?“

„Ne znam. Svi oni koji poznaju našu porodicu. Svi iz udruženja ćilimara. Mi smo naširoko poznati.“

„Postoji udruženje ćilimara?“, rekoh.

„Svi se mi takmičimo među sobom“, odgovorio je. „Ista mesta snabdevanja, isto tržište. Svi se poznajemo.“

Ništa nisam rekao. Samo sam nastavio da vozim oko sto na sat.

„Imaš li *ti* ime?“, upitao me je.

„Nemam“, odgovorio sam.

Klimnuo je glavom kao da razume. *Pametan momak.*

„Šta ćeš da uradiš?“, pitao me je.

„Odbaciću te skoro do auto-puta“, rekao sam. „Odatle stopiraj ili pozovi taksi i onda zaboravi da si me ikada video.“

Potpuno se učutao.

„Ne mogu da te odvezem u policiju“, rekao sam mu. „To je prosto neizvodivo. Shvataš zašto, zar ne? Ubio sam jednog. Možda i trojicu. Video si i sam.“

I dalje je ćutao. *Vreme je da se donese odluka.* Do auto-puta je ostalo još šest minuta vožnje.

„Zatvoriće me i baciće ključ“, rekao sam. „Uprskao sam, bio je to nesrećan splet okolnosti, ali oni to neće hteti da slušaju. Nikad ne slušaju takve stvari. Zato ne traži od mene da idem ikud gde ću biti blizu *nekoga*. Ni kao svedok niti kao išta drugo. Odlazim odavde kao da nikad nisam ni postojao. Je li to savršeno jasno?“

Nije progovorio.

„I nemoj da im daješ opis“, dodao sam. „Kaži im da me nisi upamtio. Kaži im da si u šoku. Inače ću te naći i ubiti.“

Ni na to nije ništa rekao.

„Ostaviću te negde“, rekao sam. „Kao da me nikad nisi video.“

Pomakao se. Okrenuo se na sedištu postrance i pogledao pravo u mene.

„Odvezi me kući”, rekao je. „Skroz do tamo. Daćemo ti novac. Pomoći ćemo ti. Sakrićemo te ako želiš. Moji će ti biti zahvalni. Mislim, ja sam ti zahvalan. Veruj mi. Spasao si me. Ono s policajcem, to je bio nesrećan slučaj, je li tako? Prosto se desilo. Nisi imao sreće. Bio si pod pritiskom. Potpuno te razumem. Nećemo nikome ništa da pominjemo.”

„Nije mi potrebna tvoja pomoć”, rekoh. „Samo moram da te se otarasim.”

„Ali ja moram da odem kući”, rekao je. „Tako ćemo pomoći jedan drugom.”

Do auto-puta je ostalo još četiri minuta.

„Gde živiš?”, pitao sam ga.

„U Abotu”, odgovorio je.

„Gde je to?”

„U Mejnu”, kazao je. „Na obali. Između Kenibankporta i Portlanda.”

„Onda se krećemo u suprotnom smeru.”

„Možeš da skreneš ka severu na auto-putu.”

„Do tamo ima najmanje trista dvadeset kilometara.”

„Platićemo ti. Pobrinićemo se da ti se trud isplati.”

„Mogao bih da te ostavim negde kod Bostona”, rekao sam mu.

„Odande sigurno ima neka autobuska linija do Portlanda.”

Snažno je zavrteo glavom, kao da je dobio napad.

„To ne dolazi u obzir”, kazao je. „Ne mogu da idem autobusom. Ne mogu da putujem sam. Ne sada. Neko mora da me štiti. Možda će me oni tipovi pratiti.”

„Oni tipovi su mrtvi”, odvratio sam. „Kao i onaj prokleti policajac.”

„Možda imaju neke saradnike.”

Opet neobičan izbor reči. Izgledao je sitno, mršavo i uplašeno. Na vratu mu se videlo koliko mu srce kuca brzo. Obema rukama je sklonio kosu sa lica i okrenuo se prema vetrobranskom staklu da bi mi pokazao levo uvo. Nije ga bilo. Ostala je samo tvrda grudvica ožiljačnog tkiva. Izgledala je kao komadić neskuvane testenine. Kao sirovi tortelini.

„Odsekli su ga i poslali poštom”, kazao je. „Prvog puta.”

„Kada?”

„Kad sam imao petnaest godina.”

„Tvoj tata nije platio otkup?”

„Platio je, ali ne dovoljno brzo.”

Nisam ništa rekao. Ričard Bek je samo sedeo, još uvek uplašen i u stanju šoka, pokazujući mi svoj ožiljak i dišući kao mašina.

„Jesi li dobro?”, upitao sam ga.

„Odvezi me kući”, rekao je. Gotovo da me je preklinjao. „Nemoj sad da me ostavljaš samog.”

Do auto-puta je ostalo još dva minuta.

„Molim te, pomози mi.”

„Sranje”, otelo mi se po treći put.

„Molim te. Možemo da pomognemo jedan drugom. Ti svakako sad moraš da se sakriješ negde.”

„Ne možemo da ostanemo u ovom kombiju”, kazao sam. „Moramo da pođemo od pretpostavke da je naš opis u svim medijima širom države.”

Piljio je u mene, pun nade. Do auto-puta je ostao još samo jedan minut.

„Moramo da pronađemo neki auto”, rekao sam.

„Gde?”

„Bilo gde. Automobila ima svuda.”

Daleko od gradske vreve, jugozapadno od petlje auto-puta, nalazio se ogroman tržni centar. Već se video iz daljine. Činile su ga džinovske žutosmeđe zgrade bez prozora sa jarkim neonskim reklamama. Ispred njih su bili dopola popunjeni džinovski parkinzi. Skrenuo sam ka njima i obišao čitav taj kompleks. Bio je veličine manjeg grada. Ljudi je bilo na svakom koraku. Činili su me nervoznim. Napravio sam krug i prošao pored niza kontejnera ka zadnjem delu jedne velike robne kuće.

„Kuda idemo?”, upitao je Ričard.

„Na parking za osoblje”, odgovorio sam. „Mušterije dolaze i odlaze po čitav dan. To je nepredvidivo. Ali ljudi koji rade u radnjama su tu čitavo radno vreme. To je već bezbednije.”

Pogledao me je kao da ne razume o čemu pričam. Pošao sam prema nizu od osam automobila parkiranih prednjim krajem prema zidu. Pored tamnog nisana maksime, starog oko tri godine, nalazilo se jedno prazno mesto. Poslužiće. Bilo je to prilično neupadljivo vozilo. Taj deo parkinga bio je zavučen i slabo prometan, jer se tu manje zalazilo.